

dant Spørgsmaal vil jeg ingenlunde altid besvare med et Nej. Staaer man f. Eks. overfor at skulle bygge en Lille Bælts Bro — og den Tanke er jo ikke saa meget fjernliggende, da enhver ved, at det er et Projekt, der sysles med i ikke ringe Grad — og er det en Overbevisning, som man kan underbygge med Sandsynlighedsberegninger, der kan staa for Kritik, at et saadant Foretagende vil forrente sig godt, mener jeg ikke, der kan være nogen Betænkelighed ved til dette specielle Formaalt at laane de paagældende Beløb. Dette vilde man gøre i en privat Virksomhed, og det vil man følgelig ogsaa med god Grund kunne gøre i Statsvirksomheden. Men dette specielle Tilfælde foreligger ikke. Her foreligger Sagen mere i Almindelighed, og man har i Virkeligheden slet ikke klaret sig, om den Begrundelse, man nu anfører, har virkelig Gyldighed. I det hele taget var der sandelig saare god Grund til, at man i Statsregnskaberne paa en helt anden Maade, end det sker nu, fik frem de Afskrivninger, der er naturlige og nødvendige, hvis man skal have et virkelig Udtryk for de paagældende Tings Værdi Aar efter Aar.

At Pengene imidlertid er nødvendige, at altsaa et Statslaan er nødvendigt, derom er der efter min Opfattelse ikke den mindste Tvivl. Forslagets Fremsettelse har imidlertid adover at konstatere denne, jeg kunde næsten fristes til at sige, Selvfølgelig en anden principiel interessant Side, nemlig den, at i Virkeligheden er gennem dette Forslag Tanken om Balance opgivet for de tre Aar, vi har nærmest omkring os, nemlig det Finansaar, hvori vi lever, og de to følgende. Dette er ogsaa efter min Mening beklageligt; det kan jo være, det er en Nødvendighed, men en Kendsgerning er det i hvert Fald, at man nu altsaa ikke mere kan tale om, eller at Regeringen i hvert Fald ikke mere kan fremsætte den Udtalelse, at Balance skal skaffes, for Lovforslaget her er et Bevis for, at Balance ikke skal skaffes. Ikke desto mindre er det alligevel et Led i den saakaldte Balanceplan, en Plan, som altsaa ikke mere i og for sig i bogstavelig Forstand er en Plan om økonomisk Balance, men som gaar ud paa at faa Forholdet til at ligge saaledes, at de aarlige Underskud ikke bliver over 10 Mill. Kr.

Naar man opstiller det Program, at man vil skaffe Balance, maa man dog naturligt stille det Spørgsmaal: Hvad forstaaer man ved dette? Forstaaer man derved, at man for et enkelt Aar faar Balance? Jeg maa tilstaa, at en Plan af den Art inter-

esserer mig ikke synderligt. Den Opgave, man maa stille sig, er at fremkomme med Forslag, som skaber Sandsynlighed for, at man, hvis Tiderne ikke forværrer sig og paa den anden Side heller ikke bliver synderlig bedre, Aar efter Aar kan antages at have Balance. Kun under den bestemte Forudsætning, at Problemet stilles saaledes op, synes jeg, man overhovedet har Ret til at tale om en Plan. At lægge et Budget for det enkelte Aar er ikke en Plan. Det er et enkelt Aar, en enkelt lille Ting i og for sig. At en Driftsvirksomhed giver Underskud et enkelt Aar, betyder ikke noget afgørende; det maa enhver Virksomhed være ude for, men det, der betyder noget, er, om Virksomheden i sig selv er sund, saaledes at forstaa, at hvis man slaar flere Aar sammen, bliver der Sandsynlighed for et passende Driftsregnskab. Og her maa jeg altsaa mene, at Hensigten med de Planer, hvormed man sysler, maa være den at skabe Sandsynlighed for Balance, taget for en længere Aarrække, og jeg vil yderligere hævde, at hvis dette ikke er Meningen, men det kun er Meningen at skaffe denne Balance for eet Aar og man ikke desto mindre gaar ud med dette som en Balanceplan, saa fører man det danske Folk bag Lyset. For naar det bliver sagt saadan i Almindelighed paa en Valgtribune, at nu har vi Balance, saa er jeg saa sikker paa, som at 2 og 2 er 4, at saa forstaaer den almindelige Vælger ikke derved, at man for et enkelt tilfældigt Aar har Balance, men saa forstaaer han det saaledes, at nu har man faaet en saa fast Ramme om det hele, at der er Sandsynlighed for, at der er varig Balance. Det bliver da at undersøge, om de øvrige Led, som indgaar i denne Balanceplan, er af en saadan Art, at man har nogen som helst Ret til at gaa ud fra, at de er varige. Først og fremmest maa man naturligvis se paa, hvorledes man opnaar de Muligheder for Balance, som skulde ligge i de hidtil fremsatte Forslag. Disse Forslag er af noget forskellig Art. Først og fremmest er der Besparelserne ved Konjunkturtillæget, yderligere Besparelser ved offentlige Arbejder, Besparelser i sociale Udgifter og Besparelser ved en hel Del forskellige Smaa-ting, og endelig indgaar der jo ogsaa i Planen Forslag om Indtægtsforhøjelser, Poster, som talmæssigt set betyder meget lidt, men som principielt set ikke er uden Interesse, hvorfor jeg senere skal komme en lille Smule ind paa dem.

Med Hensyn til Konjunkturtillæget kan der fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om, at hvis Tiderne holder sig, med